

Szabó Ferenc SJ

A találkozás öröme

Ferenc pápa *Evangelii Gaudium* (Az Evangélium öröme) kezdetű apostoli buzdítása az új evangelizálással foglalkozott püspöki szinódus gyümölcseként született meg. A dokumentumban Ferenc pápa mintegy felvázolja péteri szolgálata programját, és az elkövetkező évek evangelizálásnak főbb feladatait.

„Az Evangélium öröme tölti el azok szívét és egész életét, akik találkoznak Jézussal. Akik hagyják magukat üdvözíteni Általa, megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől, az elszigeteltségtől. Jézussal mindig megszületik és újra születik az öröm.” (1)

Így kezdődik Ferenc pápa apostoli buzdítása. „A mai világ nagy kockázata – a konzumizmus (fogyasztói beállítottság) számtalan és elnyomó kínálata közepette – az individualista (önző) szomorúság, amely kényelemszerető és fősvény szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből, az elszigetelt lelkiismeretből származik. Amikor a belső emberi élet becsukódik saját érdekeibe, nincs többé hely másoknak, nem lépnek be a szegényebbek, nem hallják meg többé Isten szavát, nem örülnek az ő szeretete édes örömeivel, nem tapasztalják meg, milyen lelkesítő jót tenni!” (2)

„Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az üdvözítő Dávid városában...” (Lk 2,10–12) Amit az angyalok hirdettek a betlehemi éjszakában a pásztoroknak, azt ismétli az argentin származású jezsuita Ferenc pápa, hivatkozva a Nagy Szent Leó karácsonyi beszédét idéző VI. Pálra is: „Senki sincs ebből az örömből kizárva, mindannyiunknak egyformán megvan a közös okunk arra, hogy örvendezzünk... Vigadjon a szent, mert közeleg győzelmi pálmája. Örüljön a bűnös, mert megbocsátásra kap meghívást. Örvendezék a pogány is, mert őt is az életre hívják.” A pápa szakadatlanul ismétli az irgalmas és megbocsátó Isten evangéliumi üzenetét: „Isten soha nem fárad bele a megbocsátásba, mi fáradunk bele, hogy irgalmasságáért fohászkodjunk. (...) Az Úr megbocsát „hétyszer hetvenszer” (Mt 18,22), vállalja vesz bennünket egymásután. Senki sem veheti el ezt a méltóságot, amelyet ez a végtelen és kiszámíthatatlan szeretet kölcsö-

nöz nekünk. Lehetővé teszi, hogy felemeljük fejünket és újakezdjünk, olyan gyengédséggel, amely sohasem csal meg, és mindig visszaadja nekünk az örömet. Ne meneküljünk el Jézus feltámasztó ereje elől, sohase mondjuk magunkat legyőzötteknek, bármi történjék is.” (3)

Az egész buzdításon piros lángként fut végig az értünk meghalt és feltámadt Jézus által hozott öröm; ezt a leglényegesebbet kell hirdetnie az Egyháznak, Isten népének az új evangelizálásban egyszerű, érthető nyelvezettel. Ferenc pápa szinte az élő beszéd stílusát alkalmazza, képeket használ, átütő erejű megállapításai vannak, miközben kifejti az új evangelizálás feladatait: „Amikor arra kapok felszólítást, hogy úgy éljek, ahogyan másoktól is megkívánom, gondolnom kell a pápaság megtérésére is!” A pápa utal arra, amit II. János Pál mondott: a pápai primátus gyakorlásának új formáját kell megtalálni. Ő maga már szolgálata kezdetétől Róma püspökének nevezi magát, küzd a túlzó (római) centralizálás ellen, és elindította a Római Kúria reformját. Az egyház legyen lelkipásztori és misszionárius!

A buzdítás öt fejezetben hét pillért jelöl meg: misszióra irányuló egyház reformja; a lelkipásztorkodásban dolgozók kísértései; az egyház, mint Isten népének teljessége, amely evangelizál; a homília és elkészítése; a szegények társadalmi befogadása; a béke és a társadalmi párbeszéd; a missziós elkötelezettség lelki indítékai. Ezeket a témákat tárgyalva Ferenc pápa mindig visszatér Isten irgalmas szeretetének hangoztatására. Minden embernek meg akarja mutatni a kinyilatkoztatás szívét, mindig a lényeg elsőbbségét hangsúlyozva: minden ember élete az Isten szeretetével, a Jézus Krisztussal való találkozásban nyer értelmet, és abban az örömben, hogy másokkal megosztja ezt a szeretet-tapasztalatot.



RÉSZLETEK FERENC PÁPA EVANGELIUM GAUDIUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSÁBÓL (6–8. PONTOK)

6. Vannak keresztények, akik látszólag húsvét nélküli nagybőjti életstílust tanúsítanak. Elismerem, hogy az örömet nem ugyanúgy éljük meg életünk minden állomásán és sokszor kemény körülmények között. Alkalmazkodunk, átalakulunk, de mindig marad legalább egy fénysugár, amely abból a személyes bizonyosságból ered, hogy – túl mindenen, végtelenül szeretve vagyunk – szeret bennünket Isten. Megértem azokat a személyeket, akik szomorúságra hajlanak a súlyos nehézségek miatt, amelyeket el kell szenvedniük, de legalább annyit meg kell engedniük, hogy a hit öröme feléled, mint titkos és erős bizonyosság a legnehezebb szorongások közepette is. „Lelkemnek nem volt békében része, elfelejtettem a boldogságot... Ezeket fontolgatom szívemben, hogy föléledjen bennem a remény. Az Úr irgalma nem fogyott el egészen, jósága és kegyelme még nem merült ki. Minden reggel újjáéled, nagy az ő hűsége... Jó csendben várni az Úrra, mert ő megszabadít.” (Siral 3,17., 21–23., 26.)

7. A kísértés gyakran mentegetődzés és bocsánatkérések formájában jelenik meg, mintha számtalan feltételnek kellene meglelnie az örömhöz. Ez azért történik, mert a technológiai társadalom szaporítani tudta az élvezetek alkalmait, de nagyon nehezen tud örömet szerezni. Azt mondhatom, hogy a legszebb és legegyszerűbb örömöket

akkor láttam életemben, amikor nagyon szegény és védetlen személyekkel találkoztam. Emlékezem még azoknak eredeti örömére is, akik nagy hivatásbeli elkötelezettségükben is meg tudták őrizni a hívó, nagylelkű vagy egyszerű szívet. Ezek az örömök különböző módokon Isten mindig nagyobb szeretete forrásából merítenek, amely megnyilatkozott Jézus Krisztusban. Nem fáradok bele, hogy ismételjem XVI. Benedek szavait, amelyek az Evangélium központjába vezetnek bennünket: „A keresztény élet kezdetén nem valami etikai döntés vagy nagy eszme van, hanem találkozás egy eseménnyel, egy Személlyel, amely esemény új távlatot ad az életnek, és ezzel döntő irányt.”

8. Csak az Isten szeretetével való találkozás – vagy újra találkozás – révén, amely boldog barátsággá alakul át, szabadulhatunk ki elszigetelt lelkiismeretünkől és önközpontúságunkból. Akkor leszünk teljesen emberek, amikor túlhaladjuk emberségünket, amikor megengedjük Istennek, hogy önmagunkon túlra lendítsen bennünket, és így megtaláljuk igazi önmagunkat. Itt van az evangélizáló tevékenység forrása. Mert ha valaki befogadta ezt a szeretetet, amely visszaadja élete értelmét, hogyan tudná visszafajtani a vágyat, hogy azt megossza másokkal?